

LA CAMPANA DE GRACIA

Mort del general Concha.

GUERRA Y VENJANSA.

morts y á somatent toca avuy *La Campana*.

Toca á morts per un general valent, dotat de una inteligencia superior, que havia sigut per sos actes temor y espant de sos enemichs, y per sas grans qualitats estratégicas ad-

miració de l' Europa entera.

En Concha ha mort com un soldat, després de dos dias de horrorosa lluyta, quan darrera dels atrincheraments de Monte Muro hi veyja ja la victoria somrihentli, y esperantlo pera coronarlo

Mes ay! La corona de llor s' ha tornat corona de xipré

Sos admirables plans que ja havian donat per resultat que aixequessin los carlins lo siti de Bilbao, se desarrollavan davant d' Estella ab éxit complet.

Ab sas martxas acertadíssimas estolviava tot lo que podia la sanch noble del soldat, y havia prés ja las dos primeras líneas de defensa dels nostres enemichs.

L' obra tocava á son terme: los carlins feyan ja l' últim esforç, y quan una part d' ells considerable, hauria quedat copada sense remissió, lo valent Concha, cego davant del perill y per apresurar sens dupte lo moment desitjat de la victoria, 's colocá al frente dels batallons d' atach, los llansá ab entusiasme contra l' enemich, y saludats per una pluja de plom, traidora bala se l' hi clavá al pit, no donantli sino temps per exclamar:—*«Moro en las guerrillas.»*

Lo general Concha no s' havia dit may republicà.... Se l' hi atribuian pèl contrari, tendencias alfonsinas.... No sabém fins á quin punt era fundada la pressumció...

Però: ¿quans republicans haurian sigut capassos de morir com lo general Concha?

Per aixó nosaltres, que en vida l' aplaudiam, perque donant una tregua á tota idea política, no 's recordava mes que del enemich comú, y contra 'ls carlins feya valdre l' esplendor de la seva gloria, adquirida en una llarga y ruda carrera, los últims esforços de son bras, cansat de batallar y 'ls clars destellos de una inteligencia militar, per tothom mirada ab respecte y venerada, avuy llansém sobre son cadavre una llàgrima dolorosa, un crit d' angúnia, perque considerém irreparable la pèrdua de un home com ell, que havent adquirit sobre 'l camp de batalla tots los graus de sa carrera heroica, lluytant contra 'ls carlins, donava una garantia de que en sas vellesas los combatiria ab igual encarnissament, y probas mil havia ofert ja de que 'ls anys no l' hi havian augmentat l' experiència ni la pericia, á costa de l' energia, de la decisió, de l' activitat y de la fermesa, que conservava poderosas com en los millors temps de sa joventut.

Si no fos mes que un martir de la llibertat, amargament lo plorariam.

Però tot sent un martir d' aquesta idea generosa, era en Concha lo millor general del nostre exèrcit: era l' esperança de que tindria un terme immediat la impia guerra carlista, de que prompte las provincias rebeldes pagarian, davant de l' inexorable justicia, lo dany qu' están ocasionant á Espanya, de que la pau y la llibertat serian dintre de curt temps lo patrimoni de la nostra pàtria.

Consolémnos, empero, pensant que no ha sigut la seva mort ni una victoria pèls carlins, ni una derrota per nosaltres.

Es per ells una fortuna, per nosaltres una desgracia.

Pensém que intacte 'ns queda l' exèrcit del Nort, desitjós de venjar al general que 'l duya tant generosament á la victoria.

L' exèrcit es cert que mor' lo qui tenia la trama del plan d' atach, ha degut retirar-se á la seva base de operacions; però consóllins que ho haja fet ordenadament, sens perdre un ba-

gatje, ni un canó, ni un fusell, ni una trista bayoneta, sancer y disposat á entrar altra vegada en operacions.

En cambi 'ls vils carlins no han tingut cor per abandonar las trincheras, y perseguir á nostros valents en sa retirada, que bè saben ells lo resultat que t' lluytar ab nostras tropas cos á cos y ab lo pit descubert

No: qu' ells prefereixen assassinar-nos impunement y á cos cubert, gosantse ab la sanch del país que 's derrama, y ab las desgracias mil que omplan de dol á las familias espanyolas.

Mes ¡viva Dèu! que la mort del general Concha lluny d' abátre'ns déu fernes bullir la sanch dintre las venas.

Si: plorém al ilustre guerrier; però venjémlo, que mes bè farán á son cadavre las gotas de sanch de sos assassins, que las llàgrimas dels seus amichs.

Venjémlo, espanyols, y si sent viu los carlins no apreciavan tot lo que valia, sápigantho després de mort.

Que vegin prompte que tots ells plegats no son prou pera pagar una sola gota de la sanch del mártir de Monte Muro.

Y si fins are han rebut de nosaltres totas las consideracions, y si fins are han sigut perdonats los espías, bèn tractats los ferits y respectats los presoners carlistas, ja es hora de que la mort de 'n Concha 'ns fassa recordar tots los terribles agravis que se 'ns han inferit, ja es hora de que sense contemplacions senti la cancerosa llaga carlista 'l foch de la nostra rabia, ja es hora en fi de que 's fassa la guerra sens quartel, y de que caigan damunt dels vils absolutistas totas las conseqüencias de la seva insensatés.

¡Guerra á mort al carlisme! ¡Venjansa pèl general Concha!

BATALLARAS

La desgraciada mort d' en Concha fou atribuïda en un principi á una derrota de las nostras forsas.

¡Qué diferents som nosaltres dels carlins!

Molts de ells encare están en la creencia de que las tropas no han entrat á Bilbao, y de que no fou mes que una filfa lliberal la mort del Olo y de 'n Radica.

No voldriam nosaltres de cap manera que se 'ns tatxés de llanuts y de somia truytas, com á n'ells se 'ls tatxa; però tampoch que al sobrevenir una desgracia, nos atorrullessim de tal modo que prenguéssim una formiga per un elefant.

Lo qu' en los primers moments se cregué que 'ns havia costat la pèrdua de milers d' homes, resulta are que no 'ns costa mes que unas 800 baixas.

Sensible es lo resultat; però no desastrós com se creya.

Sembla que s' ha donat ordre de que s' activi la sumaria, que s' ha manat instruir per averiguar las causas de la tardansa de la columna de Reus, en no acudir en ausili dels voluntaris de Bellmunt.

Sense descuidar aixó nosaltres voldriam que 's fes lo mateix ab l' abandono del Vendrell, ab lo descalabro de Castellfuitit, ab l' engallinada de Blanes, ahont foren destrossats dos batallons de voluntaris, y ab tots los desastres que hav ocorregut á Catalunya, avants del mando del general Serrano Bedoya.

Lo general Montenegro vá rebátre's en Yesa sobre la facció de 'n Vallés mentres guardava las espatllas del Alfonso y de la Blanca que fugian á escape.

Lo resultat de l' acció foren 15 morts y 16 presoners fets als carlins.

Los que comparan los reys ab los ídols dels deserts de l' Africa, als quals se 'ls fan sacrificis de caru humana, tenen molta rahó.

Perque 'ls infants carlins pugan fugir ab tota la comoditat possible, 15 carlins menos...

Los carlins després de la retirada del exèrcit asesinaran als ferits que trobaren en Abarzusa.

Contra 'ls miserables que aixís provocan la nostra sanya, podém ja desd' are guardarne cap consideració?

Dignes foram llavors de que un grapat d' assessins nos dictessin la ley.

L' humanitat nos prescriu que siguém *inhumans* contra aquestas fieras.

S'assegura que després de la mort del malogrado general Concha, lo govern ha previngut á las autoritats de provincia que fassan una política de conciliació revolucionaria.

Aixó es lo que 's necessita.

Davant de l' irrupció carlista no pot haverhi un sol liberal indiferent á la llibertat.

Aprofiti donchs lo govern tant bonas disposicions, y prefereixi sempre l' expansió á l' asfíxia: l' entusiasme públich, al raquitisme de un sol partit.

L' *Igualtat* dirigintse als alfonsins los diu:

«Vindrà un dia en que podrém revelar als nostros lectors l' inmensa responsabilitat que pesa sobre l' alfonsisme, en las actuales circumstancias.

«Llavors posarém en clar tots aquestos maneys que fá temps senyala la opinió pública y que han dat per primer resultat la desgraciada mort del militar pundonorós, la trista sort del qual dehuen plorar sos amichs, mes que produhida per una bala enemiga, per la conducta y l' intemperancia del partit alfonsí.»

Creyéim qu' en molts punts t' rahó *La Igualtat*: sense las *alfonsinadas* que s' han intentat en l' exèrcit del Nort, y que sempre havia reprimet lo general Concha, tal vegada alguns jefes d' importancia l' hi haurian impedit de posarse al frente de la columna d' atach, sino detenint son ardor, anticipántseli en lo sacrifici.

Mes no es lo càlcul de un objecte polítich lo medi mes propi per empendre heroicitats.

Ab lo general Zabala que ha martxat al Nort á posarse al frente del exèrcit, hi vá també lo general Moriones.

No hi haurá enemich dels carlins que no s' alegri de que 'l valent Moriones torni al teatro de la guerra ahont tants llores de gloria hi ha arreplegat.

Lo general que ab sols 13 mil homes vá fer-se respectar d' aquells facciosos, be pot anar á venjar la mort del ilustre Concha.

Plens de esperança seguim la martxa del valent jefe liberal.

La ronda de Vilafranca del Panadés acaba de prestar un nou servey.

Tenian los carlins á Guardiola tres rehens pèls quals demanavan á la vila 30 mil duros de rescat.

Lo jefe de la ronda ho sab: se 'n vá á Guardiola, rescata als tres infelisos; y agafa als quatre carlins que 'ls guardavan.

Si á l' utilitat de las rondas hi unissem la utilitat del sistema que temps ha que prediquem ¡ay! no n' obtindriam poch de resultats!...

Lo qu' es per mi, pèls quatre carlins agafats demanaria també 30 mil duros, y si dintre tres dias no me 'ls davan.... cap á terra!

Ha sortit ja 'l número 9 de «*El Cañon Crupp*» que tanta acceptació vá mereixent desde que véu la llum pública.

Además de un text interesantísim conté una xispejant caricatura, un cróquis exacte de la

batalla de Monte-Jurra, los retratos del Alfonso, de la Bianca y del infant D. Francisco de Paula y un mapa detallat de la provincia de Girona, molt útil per las personas que tenen gust en seguir los moviments de las columnas y de las faccions.

Un canó tant nutrit de metralla contra 'ls carlins no costa més que quatre quartos.

La dona del Terso se 'n torna á Fransa.

Ningú se 'n alegrará mes d' aquesta marxa com lo Terso y las monjas del Colegi de Vergara.

Un periódich francés diu que l'altre dia van arribar á Perpinyá en un tren del carril uns trenta carlins de caballería, ab l'uniforme y 'ls arnesos corresponets, que procedents del Nort se'n venian cap á Catalunya.

Las autoritats francesas feren los ulls grossos com de costum.

A la Fransa pot ben bé agrahir l'Espanya l'increment de la guerra civil.

Dia vindrá en que la professó se'n torni al lloch d'hont ha sortit.

Ab l'afició que tenen los carlins á tallar los cabells de las donas, qualsevol diria que desitjan tornar al temps de las perrucas.

Pero han fet tart.

Precisamet no tractém are de res mes que d' esquilarlos.

LLETRETA.

Que l' rector per majordona
busqui una nena bufona
ho comprench;
pero que ella s'hi convinga
y aná á viure ab ell s'avinga
no hu entenç.

Que un pillo ab una estafada
molta gent deixi arruinada
ho comprench;
pro que ab los diners ho tapi
y sense cástich s'escapi,
no hu entenç.

Que l' clero veji si atrapa
diners per enviar al papa
ho comprench;
pro que tinga la fatlera
de dir que son per Sant Pere,
no hu entenç.

Que siga la gent honrada
pel govern considerada,
ho comprench;
pro que ab los carlins bribons
tinga consideracions....
no hu entenç.

Que s' dongui al soldat tunyina
si falta á la disciplina,
ho comprench;
pero que en un cas igual
no s' castigui al general
no hu entenç.

Que un rectó ab fúria homicida
s' aixequi ab una partida
ho comprench;
pro que gent sencilla l' cregui
y sa maldat no conegui
no hu entenç.

Que un per tot ahont se presenta
trobi gent bona y dolenta
ho comprench;
pro que entre la carlinada
hi puga haber gent honrada
no hu entenç.

I. FRONTOLLS.

REPICHHS

A Anglés, la columna de'n Cañás ha dat una felpa als carlins.

Y es tanta l' avaricia d' aquesta mena de gent, que al veure's la columna á sobre, 's dividiren, ab l' idea 'ls que 's quedavan de que sent menos pescarian mes tunyina.

Y mirin vostés: ho lograren.

Los carlins no volen obehir las ordres de 'n Savalls perque fá quinze dias que no cobran.

De modo que 'ls carlins per creure necesitan diners.

Un capellá que vá ab las partidas los preguntava:

—¿Noys que cosa es fé?

A lo qual respongué un sagristá qu' es sargento:

—La virtud sobre natural de un socorro de vuit rals diaris.

REFRANCHS ADOBATS.

A pobles desprevinguts, ¡ganancia de carlins.

Dèu dona cabecillas á qui no té soldats per manar.

Cabecilla nou, contribució nova.

Dels pecats de sos deixebles los capellans ne van geperuts.

Petit carlí, grossa contribució.

Bon carlí, mal vehí.

En poble armat no hi entran carcundas.

Los carlins han tencat las esclusas del Canal de Urgell, ab l' idea d' deixar aquella plana sense regadiu y de fer la forsosa á sos habitants pèl pago de la contribució.

Si 'ls habitants de l' Urgell sapiguessen fer un cop d' home, regarian la plana: jo 'ls ho asseguro.

No haurian de fer mes que alsarse en somatent, y á falta d' aygua, sanch de carlí, que aquesta la donan.

Ja tenim en Catalunya un nou cabecilla: en Lizárraga.

Tret de las Vascongadas per l' enveja dels seus mateixos companys ¿qué ferá aqui al costat de 'n Saballs y de 'n Miret?

No hi faltava aqui mes que un viscahí, perque 'ls carlins s' acabesin d' entendre.

Una part dels radicals, que havian acceptat la República, han proclamat la interinitat.

La majoría d' aquell partit s' ha sublevat contra la determinació d' alguns de sos gefes y han proclamat novament la República.

Los *interinistas* *interinament* s' han retirat de la política activa al veure que la cosa no 'ls eixia prou be.

—Los goluts se creman, diu lo ditxo, y 'ls goluts radicals están cremats contra si mateixos!

Molt exaltat un navarro
parlant dels fueristas deya,
que ja que 'ls fueros demanan,
lo qu' es ell los dava 'l fueras.

P.

Corra 'l rumor de que 'l general legitimista francés Cathalieu ha sortit de Paris en direcció de Espanya, dihent que vè á pendre ayguas termals.

Que vinga á Espanya pèl que vulga, que no tindrà necessitat certament d' ayguas termals perque l' escalfin.

ABSURDOS.

Un *anti-conservador* radical, poguè atrapar un destino, y *conservar* diu que 'l vol ab tot son cor.

Un metje molt *alfonsista* per totas parts va dihent que cura *radicalment* enfermetats de la vista.

Un cert dia un *federal* va entrá en una llibrería, y mentre obras escullia deya: —No 'n vull cap d' *igual*.

Un *moderat* á un convit se *propassá* en atiparse y al sortí haguè de ficarse tot de seguida á n'el llit.

Un *progressista*, vell ja, que ab son net ne passejava, veient que eix depressa anaba, —No t' *adelantis*, cridá.

Un *monárquich* que jugant sobre un *rey* d' oros posaba, veient que aixis s' arruinaba: —No vull *reys*, va aná cridant.

Un *defensor del seté* va dihent per tot allá ahont va: ¡¡¡¡¡Que es, ha sigut y será un home honrat y de bé!!!

TRES DE SECAS.

Estém en un estanch de un poblet de fora: Entra un noyet y exclama: —Donéume dos sellos.

L' estanquer: —¿De quins los vols?

Lo noy: —No 'u sé pas: son pèl boig de ca 'n Olivé.... vos mateix.

Un oyent: —Son pèl boig? Donéulshi de don Carlos.

A pesar de que l' exercit lo dia 27 marxa-va en retirada, los carlins no gosaren á moure 's de las trinxeras ni siquiera per molestarlo. Ab aixó 's coneix la seva valentia.

Sols á dintre de terra se la pintan d' aixerrits.

Posats á flor de terra tant solzament, ja tremolan.

¡Ah! Com se coneix que tractém ab los defensors de un cadáver.

Al germá del Terso l' hi han clavat una bala á la má.

Sembla que comensa á cobrar lo sou d' infant d' Espanya.

Nos alegrarém que aviat ne participi també la seva esposa donya Blanca.

S' ho mereix: no 'u neguém.

CANTARELLAS.

¡Que 'n soch de valent, nineta
quan m' anima ton amor!...
¡Si 'u soch!.. Ay, per Dèu, amága'm
que 'l tèn pare vé furios.

P. B.

Ahir vaig saberne Rosa
qu' erats viuda, y per lo tant
de tot lo dit me desdeixo....
Jo no vull mobles usats.

Me dius que no tinga por
que 'm declari, que 'l temps passa:
no 'u faré pas: sé que vius
al carrer de la Carbassa.

B. M. O.

Si t'agrada un bon minyó
per marit, pots contá ab mi...
per tot menos per casarme:
crech qu' es tot lo que 't puch dir.

Lo dia que 'm vas jurar
que tu ma esposa serias
jo y la dona 'ns vâm quedar
que no hi véyam d' alegría.

C.

EPICRAMAS

—Aquest home déu menjarse
—Y are noy que t' has tocat?
—Com que veig que tots l' hi diuhen
per bon home, tros de pá.

T. DE S.

—Densá que canta en Joan
que 'l benestar no l'hi sobra.
—¿Cóm no será un cantant pobre
si es sols un pobre cantant?

A. Y P.

Al avisarli un amich
que aprop tenia un carlista
digué don Pau: —Vet' aquí
la pudó que jo sentia.

T.

Deya en Jaume á n'en Viada:
—Es molt bona la Mercé!
—No 'u puch dir, l' altre digué
com que may me l'hi menjadal

C. DE LA A.

—Hi he fet tot quan hi sabia
y ni per eixas Elena:
es provocador de mena!
—Que prengui l' homeopatia.

A. F. O.

CUENTOS

En temps dels frares, una beata féu dir una
missa á Frá Jaume, y l' hi pagá ab una peseta
falsa.

Lo frare va mirar de ferla pasar en varias
botigas pero sempre inutilment.

Un dia la beata aná á pendre la comunió, lo
frare al véurela en lloch de la hostia l' hi posa
la pesseta á la llengua, y era tanta la devoció
ab que anava al sagrament aquella dona, que
ni se 'n adoná, y al tractar de empassársela, se
l' hi quedá á l' entrada del coll.

—Al trobare perduda, aná á la sagristia,
exclamant: ¡Ay frá Jaume! ¡Ay frá Jaume! La
partícula! La partícula!

—Qué hi ha? ¿qué voléu?

—Ay que no 'm pot passar.

—Filla: tampoch vá passarme á mi, y aixó
que vaig anar en set botigas.

Un golut menjava per esmorsar un enorme
tall de pernil.

—Que fá home de Déu, exclamá 'l metje que
entrava en aquell moment.—No veu que 'l
pernil es molt mal pel poagre?

—Mal pèl poagre? Precisament per aixó me
'l menjo á veure senthi dolent si me 'l acaba.

Un capellá qu' estava ajudant á bèn morir á
un moribundo, l' hi deya:

—Vaja fill mèu, ánimo, que aniréu á sopar
al Cel.

—¡Ay pare! deya 'l pobre malalt: si vosté
volgués anarhi per mil....

—No pot ser fill mèu, responia 'l capellá, no
pot ser, porque avuy dejuno.

Estavan parlant un carli y un federal y
aquell va dir:

—Jo soch un home molt de bé.

—Hi estich molt conforme, sempre que no
vulguéu ser tan absolutista y vos treguéu lo
titol.

—¿Qué voleu dir?

—Home: senzill: que 'us treguéu 'l de que-
dantvos home bé.

Ensenyaban l' exercici á ues pobres mi-
nyons de la reserva.

En una marxa, un d' ells vá eixir ab lo
peu dret, en lloch de ferho ab l' esquerra, de
modo que vist desde 'l cap de la fila 's notavan
molt los dos peus tant acostats.

—¿Quien es este bruto, digué el sargento ins-
tructor al veure'u, que á la vez adelanta los dos
pies.

En la guerra franco-prussiana, un prussí
aprofitá la rendició de Estrasburgo, pera visi-
tar la celebre catedral de aquella desgraciada
ciutat.

Al pujar lo campanar, qu' es altíssim, lo
guiava la dona del campaner, que llavors se
trobava embrasada.

Pèls esglahons que no s' acaban may la po-
bre dona esbufegaba.

Lo prussí l' hi digué: Mestresa ¿qué 'n hi
ha per molt temps?

—Per dos mesos l' hi respongué la dona,
pensantse que l' hi preguntava pèl terme del
sèu embras.

—Ah! Donchs tornémse'n l' hi digué 'l mi-
litar, que de aqui dos mesos lo batalló ja seria
fora.

—Un bossinet de caritat, deya un pobre:
fássimela senyor que pregaré á Déu per vosté.

—Ves allá, l' hi digué 'l senyor: véis quin
cas ne fará de tú Déu, quan te deixa morir de
fam?

Deya una senyora mol nerviosa, al sèu es-
pos.

—Ay Josep, que hi vist en lo calendari que
há de ploure, y tinch por de un atach de ner-
vis.

—No tingas por Paquita, 'l hi contesta
aquest per calmarla: jo conech al qui fá 'l ca-
lendarí, y l' hi diré que 'u rectificui.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

de la Campana.

Han remés xaradas ó endavinallas dignes d' insertarse, 'ls
ciudadans Alt y prim, Pau Pallús y Gestus.

N' han remesas quo pera insertarse haurian d' esse arre-
gladas los ciudadans Un montanyés, Pepet, Nyoca, Magarri-
nyas, Carnicer de Vilanova, y Jo Mateix.

Las demás que s' han remés y 'ls noms dels autors de las
quals no quedan mencionats, no poden insertarse per fluixas,
fácils d' endevinar, mal combinadas, mial verificadas ó per
altres defectes per l' istil.

Ciudadans Pau Pallús. La séva poesia es bastant defectuo-
sa: no té l' espontaneitat necessaria.—Apoecari Xich. Lo que
'ns remet ó bé peca per grassó ó no es del genero de *La*
Campana: lo del sèu company lo mateix.—Pastor de Monsa-
coba. Agrahim la noticia que 'ns dona: las cantarellas *no van*
prou bé.—Jo. Lo que vosté 'ns remet, tampoch.—Macari. No
fala lo que 'ns envia.—Droguera Sagristá. L' hi agrahim l'
avís que 'ns dona ja veurá aqui mateix la tunda que doném
al Sr. P. y B.: respecte á lo que 'ns remet no fá per casa.—
Alt y Prim. Efectivament: la carta de l' altra senmana vá ar-
ribar tart. Lo que 'ns envia no 's distingeix per la versifica-
ció, ni per la frescura dels conceples: no pot insertarse.—M.
Cadenet. Falta la solució á la xarada que 'ns remet.—Pere
Botero. Nos han fet observar ab molta rahó que alguna cosa
qu' hem insertat de vosté era copiat: no estranyí donchs, que
no fassém cas de res mes de lo que 'ns envia, lo mateix dihém
á altres que tenen la mateixa poca peua que vosté.—Mech.
La poesia que 'ns remet es una mala imitació de una celebre
lábulá de Iriarte, sense gracia y sense res per ben agafarsi.—
Antropófago. Aprofitám lo queato y una de sas cantarellas.
—Enrich Xarau. Lo que 'ns remet no fala.—Joan Titas. L' hi
doném gracias porque 's recorda de nosaltres, y cregui que
tractarem de correspondre á sa finura.—Pere de Sarriá. Gra-

cias pèl convit que vá fernes lo que 'ns remet está bèn ver-
sificat; pero careix de xispa en l' idea.—Tarrasench ena-
morat. Los seus epigramas son malas traduccions del caste-
llá.—Un Manxaire. Lo que 'ns envia no vá —Boixompifaig.
La séva poesia es bèn pensada y bastant bèn executada: sols
té de mal que no pertany al género especial de *La Campa-
na*. No obstant mirarém d' encabirla en algun número ahont
puga anarhi.—Un crach. Las sévas cantarellas lo principal
mal que tenen es qu' están formadas per versos que no son
consonants ni assonants.—F. C. y G. Tingui calma, que 'l
periódich es com un vas: una vegada plé, no n'hi cap una
gota mes.—Loredano Bohemio. Insertarém algunas canta-
rellas de vosté.—Llorito. Encare que no tot, cregui que in-
sertarém molta cosa de lo que 'ns envia, porque té bona som-
bra.—A. F. O. Aprofitarém alguns epigramas.—Nyoca. Home:
no vulga tant mal al pobre Concha: cregui que un soneto tant
desgabellat com lo sèu l'hi faria mes mal que la bala carlista
que 'l va matar.—Pepet. Hem examinat ab detenció lo que
'ns envia: garbellat tot no hi hem trobat mes que un epi-
grama digne de insertarse: lo demás denota bastant bonas
disposicions; pero no está encare pocu madur: estudihi y
treballi.

SOLUCIÓ

á la xarada y á l' endavinalla del
últim número

Un senyor de CA-SA-CA
vá dirme ahir
que 's dava altra BA-TA-LLA
contra 'ls carlins
¡Ay tant de bó
que vejés embarcarlos
des dalt del MOLL.

GESTUS.

Han endevinat ademes totas tres solucions lo
ciutada Tarrasench enamorat.

Han endevinat las 1.ª y 2.ª los ciudadans
Taco, Nyoca, Pere Botero, R. Coll de Beiá, Peret
de Sarriá, Joan Titas, Macari, Gratamulas, Zab
Sum, Enrich Xarau, Antropófago y Magarriñas.

Han endevinat la 1.ª 3.ª los ciudadans Carnicer
de Vilanova, Jo mateix, Droguera Sagristá y
Mech.

XARADA

I.

Ma primera es una cosa
que pot servir de guardiá;
de ma segona, ho pots creurer
qui no 'n té es ben esguerrat,
de ma primera y segona
qui no 'n tinga anirá mal;
de ma segona y primera
ho era la Pepeta abans.

La primera y quarta diuhent
á aquell que es molt xarlatant,
dos y quarta es nom de riera,
y es nom ques pot adaptar
á certa cosa que 'n fayan
vestits per 'ná á guerrejár.

La tercera es una nota
de la escala musical;
tersa y prima podrás dirne
parlant de una mesquindat;
si may fas extraordinari
atipante fins á dalt,
pren una tassa del tot
que 's remey asegurat.

PESOLS TENDERS.

II.

Dos y dos fan tres mussols
y si tot prima lo cas
no hi tindrias dupte pas
tres ni dos minuts tant sols.

GESTUS.

ENDA VINALLA.

No só home y ne tinch brassos,
ni soldat, y tinch fusell
y el que vol salvá la pell,
no se oposi á los meus passos;
Anant á peu, tinch caball
y corro tant com corra ell,
tant-si só jove com vell
tant sent, amunt com aball.
Senyo Canons.... rumiá
y veurá com la treurá.

PERET DE SARRIÁ.

(Las solucions en lo próxim número.)

IMP. DE LA V. Y F. DE GASPAR.—ATAULFO, 14.

1. Lopez editor.—Rambla del Mitj 20.